

Резигнація пана Кораби

Іван Керницький

В цій справі не могло бути двох різних думок тільки одна: пан солтис Міколай Кораба і новий управитель школи, Роман Гніздович, заїлись, як то кажуть, на смерть! Цей історичний вже сьогодні конфлікт, як і всі конфлікти широкого масштабу, зав'язався за дурницю: за ключ до шкільної дровитні. Одначе не слід забувати, що в чиїх руках є ключ від дров, до того, подекуди, належать і самі дрова. А, власне, пан солтис Кораба, що звик був досі господарити шкільним добром, як громадським, а громадським — як своїм власним, — мав великий храп на чотири сяги бучини, призначені громадою для школи. Пан солтис, людина з виробленими поглядами, був тієї думки, що того топлива однаковою мірою можна вживати так для школи, як і для громадської канцелярії, тим паче, що громадські дрова, пан солтис, як справжній батько громади, вже давно попродав по приступній ціні місцевим продуцентам самогону.

Але погляд пана солтиса посперечався з зовсім протилежним поглядом нового управителя. Цей новий управитель виявив себе зразу людиною з тісними й обмеженими поняттями і відмовився рішуче віддати ключ у чиї-небудь руки, а вже найменше в руки пана солтиса. По-друге — він ще спромігся і на такий нетакт, що велів ковалеві приробити до комірчини з дровами нову колодку. (Це вже, мабуть, якийсь чорний дух і вспів йому шепнути, що пан солтис має окремий ключ до дровитні, та що громадський поліцай, Тимко Пукавка, щовечора висаджує в ній десант і спотайна виносить дрова!..) Коли ж, після того, голова місцевого Шкільного Комітету, самогонних діл майстер, Грицько Кіт, з'явився в мешканні п. Гніздовича з особливим уповаженням пана солтиса — зняти згадану колодчину, новий управитель по короткій, але речевій дискусії взяв пана Кота за боже пошиття і, при допомозі коліна, в чемний спосіб "випросив" за двері...

Звичайно — після таких багатомовних фактів у повітрі запахло порохом: зудар був неминучий!

Знамениту "каплю оливи" з народного прислів'я хлюпнула до вогню така подія:

Щоб прикоротити самоволлю нового управителя — пан солтис рішив покористуватися своїм особистим авторитетом. Тому однієї, нічим, зрештою, незамітної днини, він вибрався до школи на інспекцію, взявши собі для гонору ще й двох радних: пана Гарасима Зазулю і пана Трохима Околоту.

Ніби нарешне тієї днини лекції не відбувалися, бо керівник школи і друга "сила" жіночої породи мусіли явитися передполуднем у повітове містечко на конференцію, а утравістична дітвору дістала нагоду завершити будову монументальної снігової баби і до решти порозносити шкарби на ковзанці. Під будинком школи, в якому одночасно було й мешкання її управителя, стояли вже готові сані, запряжені в пару гнідих, що від памороззі поробилися шпаками і яким пара так садила з клубів, немов би конята

тількищо повиходили з лазні, — якщо б, звичайно, коники забажали дати гарний приклад тутешнім мешканцям і почали ходити до лазні.

Пан Гніздович кінчив, саме, в поспіху сніданок, а при тому одягався в подорожню бунду, коли три достойні мужі втарабанилися в сіни, заgrimали зап'ятками і давай — пробують насилу вдертися до "першої кляси"!

Що ж робить в обличчі цього факту новий управитель?

Новий управитель, хоч-не-хоч, відривається від сніданку і запитує гостей, чи вони окрім того, що принесли до сіней фіру снігу та збираються завалити школу, — мають ще до нього якесь окреслене бажання?

У відповідь члени "Комісії Трьох" один по одному урядово висякались на долівку, а пан солтис Миколай Кораба каже:

— Пане керовнік, проше нам порозмикати кляси, бо ми прийшли на контроль!

— О, о! — підкріпили однозгідно внесення пана солтиса панове радні.

Розуміється — новий управитель не може зразу второпати в чому справа.

— На який контроль? — питає.

— То вже є наша річ, — відповідає пан солтис. — Ми мусимо знати, що тут, греміяльно, робиться та огулі, як у школі господарка йде, тому хочемо звізитирувати обі кляси.

Новий управитель, річ ясна, далі нічого не розуміє, але здвигає раменами і каже:

— Про мене, каже, візитируйте, тільки поспішайте, бо мені ніколи. Я, каже, за годину мушу бути в місті на конференції.

І тиче в руку панові солтисові ключ до першої кляси, а сам біжить допити сніданок.

Члени "Комісії Трьох" з місця приступають до виконання своїх обов'язків. Зазирають члени Комісії та кукають в уключину, щупають клямку, термосяють завісами, повзають на черевах попід лавки, заглядають теж, при цій нагоді, і під катедру та вигортають повними пригорщами весь попіл із грубок. Ставлять під знак запитання віродостійність та наукову витриманість геліоцентричної системи, пробуючи, чи дерев'яний гльобус крутиться довкола осі.

В тому ж часі новий управитель, вже одягнений в подорожню бунду, позичену в о. декана, і взагалі, пристосований до дальшої дороги, стоїть в сінях, мов на жужлях і горить від нетерплячки, — коли те все скінчиться. Врешті терпець йому вривається, він впадає до кляси і каже:

— Панове, ану, виходьте з кляси, до дідчої мами, бо я замикаю школу і їду!

Пан солтис, зовсім не кваплячись, висуває на денне світло розкудовчену голову, удекоровану павутинням, як "Дом Людови" прапорами в свято 3-го травня, та й каже:

— Легальни, легальни, пане керовнік! Насамперед я хотів би поспитати вас, що це за порядки? Клямка зламана, замок відірваний, лавки порізані колодачками, в печі — руштів нема, а за печею — дивіть, скільки павутиння! — і пан солтис кивнув пальцем на свою закосичену павутинням голову. — Пане керовнік, абисте знали, що я піду з такою головою як із доводом, на скаргу до самого шпектора!

— Ач, який вчений! — добавив з боку пан радний Трохим Околіт. — То колодку до

дровітні зараз прибив, а дурної клямки до шкільних дверей прибити не вміє!

Новому управителеві в цю ж мить все стає ясне, як найясніший соняшний день, одночасно він відчуває в своїй душі палке, непереможне бажання — дзенькнути когось в ухо.

Однак він геройським зусиллям вгамовує в собі ці гарячі пориви свого серця, розщіпає бунду, витягає годинник, і каже:

— Панове, мені ще залишилася всього-навсього година часу. Там, на санях, сидить пані навчителька і мерзне. Коні стоять на морозі і мерзнуть. Фірман нетерпеливиться і також домерзає. Панове! Ви хочете йти із скаргою на мене. Можна до шпектора, можна і до самого пана міністра. Коли ж до шпектора, то я молю вас, панове: сідайте зі мною на сани, я вас туди завезу, бо й сам до нього їду!

— А мені не хочеться! Ха, ха, ха! — злобно зареготався пан солтис і демонстративно розвалився на лавці. Очевидно, вслід за ним, поприсідали теж панове радні, а визначний власник расового бугая й машинової молотарки, пан Гарасим Зазуля, каже:

— Го-го, пане директоре, то не з Грицем справа. З нами вам так легко не піде. Ми в тій школі були трохи скорше за вас. Ви, ще може, і не казали на хліб "папа", як нам уже на тому градусі латали прутом шкуру. Ану, попробуйте нас звідси вигнати!

Новий управитель ще раз дивиться на годинник і бачить, що є три чверти на восьму без двох хвилин. На дев'яту заповіджений початок конференції. До міста добрі коні йдуть годину...

— Панове, я питаю вас востаннє: вийдете з кляси, чи ні?

— Ні, не вийдемо!

— Не вийдете?

— Не вийдемо.

— Добре.

Новий управитель робить тільки три кроки з кляси до сіней, трах! — замикає на ключ двері, ключ ховає до кишені, моститься на санях біля пані вчительки, обкутує коліна бараницею і гукає хлопчаків:

— Вйо, Сеню! їдемо!

... З тієї незабутньої хвилини, як на небі об'явилася комета з хвостом, а Пилипишина первістка породила живе теля з двома задми, з того, власне, часу, село Закамарки бачило вже всякі несотворені дива: була австрійська війна, були москалі, потім був тифус і Лайзорова Сурка брала шлюб на сміттю, далі, одного року, спалило на пні всі гречки, була парцеляція, комасація, пацифікація, — та ще ніколи такого не бувало і найстарша ходяча хроніка села — тітка Текля цього не пригадує, щоб управитель школи ув'язнив у клясі трьох найвизнатніших громадян, замкнув школу на ключ, а сам поїхав до міста!..

Звістка про цей нечуваний і ніде досі ненотований факт викликала в селі Закамарках справжню революцію!

В залі громадського уряду скликано зараз надзвичайне засідання всіх тверезих членів Ради, а командант пожежної сторожі, Антін Хрущ, зарядив гостре поготівля

підлеглої йому команди, з гаками, драбинами та з бочкою на воду. Після того п. Тимко Пукавка, громадський поліцай та колишній учасник славетної оборони Перемишля, викарабкався на дзвіницю і вдарив в одне крисо на тривогу. Голосові великого дзвону завторували протяжливим виттям усі 124 (згідно податкового реєстру) собаки, враховуючи вже в цю цифру і сучку пана начальника станції.

Звичайна річ — місцеве громадянство, сильно затривожене цими подіями, відривається від своїх щоденних занять: хто перестав чухати спину, чи там їскати дитині в голові за нужою, хто кинув бити жінку — і всі наввипередки пруть на місце випадку. Навіть утравістична дітвора припиняє свої невинні іграшки та біжить дивитися, кого це замкнули по школі в день вільний від науки?

Народ, гуторячи та попихкуючи люльки облягає школу звідусіль, гуртується народ, немов на яке віче. Дехто вже, мимохить, і в голову заходить, як його, кінець-кінцем, звільнити трьох представників громадської самоуправи з лютої неволі.

Висуваються, між іншим, несміливі проекти, щоб виважити з завісів сінні двері, або, в крайньому випадку, відчепити яке вікно. Та голоси з опозиції заявилися проти, мовляв, що-як-що, але до шкільних вікон, панове, не чіпаймося, бо ще чого доброго, пан командант поліції і подумують, що ми які саботажисти, що хочемо відірвати частину від цілості, або, взагалі, можуть нам тоді штрикнути в очі 97-им параграфом.

Після довгих нарад, що затяглись трохи не до полудня, вирішено обрати окрему делегацію й вислати її до пана Данила Фуркала, постійного члена секції розбивання чужих комор та прохати його, щоб ласкаво потрудився з своїми струментами до школи і визволив трьох світочів села з важкої кормиги.

Пан Данило Фуркало, людина з високорозвиненим почуттям громадської солідарності, ладен кожночасно віддати весь свій хист і все знання для добра загалу, не вагаючись і хвилини бере під пахву витрихи та ломы та поспішає на місце випадку. Місцеве громадянство розступається на всі боки перед непересічною індивідуальністю і самохить творить йому почесний шпалір до дверей школи.

Пан Данило привітливо здоровкається з усіми, посміхається і каже:

— Не турбуйтеся, громадяни, і проженіть важкий сум із ваших облич, а ви, каже, сестри, дочки і взагалі жіноцтво, осушіть ваші заплакані очі з гарячих сліз. Не в таких я вже тарапатах побував, а все якось Бог милував. Оце ж, як нині, виринає в моїй уяві пропам'ятна ніч, коли я розпоров сталеву касу в канцелярії пана надлісничого. Штудерна була, триклятуша каса, звісно — американська робота, та не прогуло і в три "Отче-наші", а я вже випатрошив її, як курку. А не то, щоб я не справився з шкільними дверима та не випустив на волю двох хрунів та одного, між нами кажучи, перевертня. Це, з вашого дозволу, для мене просто забавка!

Це сказавши, пан Данило першим таки витрихом, що його взяв до рук, покрутив сюди-туди, шасть-прасть! замок відскочив, і на порозі школи з'явився удекорований павутинням пан солтис а вслід за ним — обидва панове радні з вийнятоково посинілими носами.

Появу трьох "мучеників" за всенародні інтереси привітало громадянство

гураганним окликом радості, а утраквістична дітвора, що в міжчасі поносила бляшані відра з цілого села, заграла тріумфального марша.

Пан солтис зворушений до глибини душі відданістю й любов'ю населення просльозився та й каже:

— Спасибі вам, обивателі, за те, що ви вірно й непохитно стояли при мені у важкій пригоді. Зокрема тобі, Даниле, я не пам'ятаю того, що ти недавно виніс мені з комори два мішки пшениці...Грем'яльни справа не в двох мішках пшениці, а справа, власне, в тому як покарати за публічну зневагу влади того нового нашого пана урвителя?.. Чи занести на нього скаргу до пана шпектора, чи до пана старости, чи, огулі, до пана команданта поліції?

— О, о! — перехопили одночасно обидва панове радні.

Між населенням залягла мовчанка, а громадський поліцай, Тимко Пукавка, людина бувала, з пребагатим службовим досвідом, що з титулу свого відповідального уряду завжди мав у селі більший голос, як сам солтис, поміркував щось та й каже:

— Пане солтис, такі кавалки треба мати в пальцях. Так, чи овак, я естем старий службіста, і хоч люди кажуть, що я в службі пес, а поза службою свиня, проте, при Божій й панській милости, я пережив на своїй посаді трьох солтисів і двох президентів. А моя думка в цій справі така: спершу треба занести скаргу до приложеної влади, то значить, до пана шпектора. Як не порадить пан шпектор — рекурсувати до пана старости, а не допоможе пан староста — лігурально апелювати до найвищої в світі бештанції — до пана команданта поліції!

— Ну, то добре, — відповів на це пан солтис. — То добре, пане Тимофіюшу, що ви мене так порадили. А, от, ви мені тепер скажіть, як його бути з доводами? Чи доводи з павутиння, що їх легально ношу на своїй лепеті, взяти з собою, чи їх, може, огулі, не брати?

— Доводи — доводами, каже Тимко Пукавка, доводи, так чи овак, можна взяти з собою, а якби вони виявились недостатні, то куделю павутиння можна десь, на горищах, призбирати. Та все ж, на мою гадку, краще було б для справи, якби цей новий пан управитель попідбивав вам трохи очі, чи там, кожному хоч по три зуби вибив. О, з таким корпус деліктус можна сміло йти на скаргу.

Пан солтис склонив голову на груди, зідхнув та й каже:

— Ба! Коли б, сучий син, мав хоч трохи людяности та бодай раз тарахнув кого в морду! Де там! Вже ми його, харциза, і навмисне дровичи, та все дарма!

Відсутність конкретних речевих доказів мордобитного характеру сильно пригнобила пана солтиса й обох панів радних. Місцеве ідейне парубоцтво, щиро їм співчуваючи, з самопосвятою кинулось за полінами, щоб нашвидкоруч забезпечити трьох достойників потрібними "доводами". Але з тієї самопосвяти воліли вони не користати. Зрештою, в міжчасі, заїхав перед школу замовлений "форшпан", пан солтис і панове радні посідали на сані, поклали теж під задне сидження правного дорадника — літру самогону і поїхали вносити акт обвинувачення на нового управителя школи.

Пан повітовий шкільний інспектор Славомір Новотни, зроду напів чех, напів німець,

а в цілому — порядний хлоп, визначний педагог, вельмизаслужений в царині народного шкільництва, вже на світанку свого життя і, можна сказати, з раннього дитинства, виношував у своєму шляхетному серці нахил до збирання і комплетування поштових марок. Цей вроджений нахил не покидав пана інспектора і на старості літ, а котрий учитель забажав лише з'єднати собі його прихильність, чи випросити протекцію, він не рекомендував себе ні стажем, ні кваліфікаціями, ні заявами, льояльності, чи зміною обряду, а сумлінно збирав з-пів року поштові марки, а потім, одної днини, приносив слухний пакет і клав пану інспекторові на бюро. Після того він був зовсім певний, що його справи в інспектора Новотного стоятимуть якнайкраще.

Пан повітовий шкільний інспектор сидів, саме, у своєму кабінеті і впивався розкішшю, розглядаючи закоханими очима нову, прекрасну колекцію заграничних марок, що їх подарував йому сьогодні пан Роман Гніздович, управитель 3-класової народної школи в с. Закамарках. Номінаційна грамота, що виносила б пана інспектора принаймні на становище куратора львівської шкільної округи була б нічим, була б суцільним зером, у порівнянні з тією блискучою колекцією, за яку, ніде правди діти, кожний чистокровний філателіст з блаженною усмішкою щастя дав би собі вижолобити одно око.

Пан повітовий шкільний інспектор закохано і розміряно приглядався крізь скло 5-ти сантиметру ясно-голубому значкові бельгійського Конго, коли нашорошений пан возний відчинив двері та впустив до кабінету делегацію с. Закамарків у складі: пана солтиса Кораби, пана радного Зазулі і пана радного Околота. Делегація зняла з пошаною шапки та передбачливо зайняла вигідну з стратегічної точки зору позицію — близько дверей: у випадку, як би державний муж, згідно з прийнятим на авдієнціях церемоніялом, почав золити петентів по зубах, — делегація мала запевнений відворот на згори приготовані позиції — до сіней і на сходи.

— Ну, що пак слішно? — спитав делегацію пан інспектор, звичайно, не відриваючи ні на мить захопленого погляду від ясноголубого значка з мініатюрним екзотичним краєвидом, що його творили: краєць неба, дві пальми і три голі бушмени.

Пан солтис, як провідник делегації, обережно висунувся на її чоло і тоді впало з його уст невблагане, жорстоке: "Обвинувачую!"

— Пане шпекторе, ест така і така справа. Наш новий керовнік, пан Гніздович, виставив нас нині на посміх й огулі, на людську публіку та допустився важкої зневаги самоуправної влади. Я, то значить, яко сам солтис, і пан Герасим Кукулка, і пан Трохим Околот, яко радні, прийшли до нього на контроль, а він легально замкнув нас по школі і так тримав при десять градусх морозу до дванастиї години полудня. А пан керовнік Гніздович, це вивротовець, він огулі школи не пильнує, а дзеців нічого не вчить, він цікавиться політикою й гриміяльні ходить до читальні, він казав, що має польське панство десь, а в школі порядку не тримає, в устемпі скрізь непорядок, а за печею — павутиння і на те я маю доводи, а того Кота, то він копнув у задніцу та викинув за двері!

— О, о! — підхопили в один голос панове радні.

Пан інспектор аж тепер звів свої надхнені очі на делегацію, і аж тепер члени тієї делегації успіли помітити, що хоч навальне і м'ясисте тіло пана інспектора бовваніло за бюрком, то шляхетна душа інспектора вітала дотепер десь, поза межами реального буття... Може вона, замінившись в марку, приклеїлася денебудь, в котромусь з альбомів, а може злинула крилатою пташкою під гаряче, африканське небо, сіла собі в тіні струнких пальм, заслухана в пісню далеких морів, чи в тоскливу муринську мелодію.

— Ано пекне, міленьку, — заговорив нарешті пан інспектор голосом з-поза світів. — Але, кінець-кінцем, яке вам до того діло, що пан управитель викинув kota за двері? А може йому цей кіт шкоду зробив? А може він йому сметану випив?

— Пане шпекторе! — з'ясовує фактичний стан справи пан солтис, — пан керовнік викинув за двері не такого kota, що то як справжній кіт, а Кота, Грицька!

— Шітко єдно, міленьку, — каже пан інспектор, чи це був кіт Грицька, чи Івана, раз він напакостив — його слід покарати.

— Пане шпекторе! — всебічно висвітлює справу пан солтис та й ще руками демонструє, — це не був такий легальний кіт, що то з хвостом і миші ловить, а такий хлоп, Грицько Кіт, презус Шкільної Ради!

— О, о! — ствердили однозгідно обидва панове радні.

Пан інспектор рад-не-рад встає і з надлюдським зусиллям викочує з-поза бюрка барильчає черевце, одне із замітніших черевець, що їх занотувала історія наших часів: коли б, наприклад, із нього з'їздив возом, то обов'язково треба було б гальмувати заднє колесо. Дрібненькими крочками, які радше спиняли просування його особи, як штовхали її вперед, він наближається до делегації села Закамарків.

— Ой, куме, будемо биті! — шепче пан радний Околіт панові радному Зазулі.

— Ні, куме, — заспокоює його багатіший досвідом пан радний Зазуля. Мені видиться, що той омент ще не прийшов. Перед биттям все йде крик, а крику ще не було.

В тому часі пан інспектор звільна підкотився до пана радного Трохима Околота, спнявся на пальці і ніжно погладив пана радного попід бороду. Потім підсунувся до пана радного Гарасима Зазулі і приязно, двома пучками пальців скубе його за ніс. Розуміється — обидва панове радні стоять на "габтах", ніби почесна варта на параді фаєрманів і хоч би тобі чичирк! Після тих фактів пан інспектор наближається до пана солтиса Миколая Кораби, стріпує з його голови павутиннячко, бере гранчасту правицю пана солтиса в свою пухкеньку ручку, розпростирає правицю пана солтиса на всю ширину долоні, впишає туди клубочок павутиння, стискає долоню в п'ястук, ввічливо потрясає ним і каже:

— Пекне, пекне, добжи ліді, я то відім, що ви хочете сказати мені щось надзвичайно цікаве, щось дуже підхлібне про вашого управителя пана Гніздовича! Правда? А бачите! А бачите! Ви носите у своєму серці найщиріші почуття, найкращі наміри відносно особи пана управителя, але ви не всилі відповідно висловити ваших почувань, ви не вмієте убрати їх у відповідну форму. Ви хвилюєтесь, бентежитесь, вам не достає

відваги... А бачите! А бачите! Та це нічого, нічого, я вас розумію без слів, я знаю, яка прекрасна людина пан Гніздович! Він зложив мені сьогодні, в день моїх уродин, королівський дар, королівський дар! Він дарував мені чудову колекцію поштових марок, між якими є справжні білі круки, білі круки. Пан управитель Гніздович — це насправду знаменитий педагог, це найкраща учительська сила в окрузі, і тому я не дивуюсь, що ви такі захоплені паном Гніздовичем, що ви такі задоволені з нього!

— Гм... Та то байка, що ми захоплені, — каже пан солтис, але пан керівник Гніздович — це бунтівник і вивротовець, він нас замкнув по школі і тримав при десять градусів морозу до дванадятої години полудня і ми просимо ґриміальни скинути його з директора, позбавити посади і перенести з нашого села, бо ми вже не годні з ним витримати!

— О, о! — притакнули однозгідно панове радні.

Після такої офіційної заяви з боку делегації, пан інспектор як скочить, як затупоче ніжками та як зрепетує:

— Що пак — о, о?! Що значить — о, о?! Ви не-вдоволені з пана Гніздовича? З такої прекрасної людини? Ви хочете, щоб я позбавив його хліба? Щоб переніс його на іншу посаду? А дзюськи! А дзюськи!.. Пан Гніздович нікуди не буде перенесений, бо така моя воля! А ви, солтис, коли не годні витримати, то внесіть резигнацію на руки пана старости! До спогледу! З паном Богом!

Тут члени делегації пробують дати додаткове вияснення, та це ще дужче подратовує пана інспектора, пан інспектор вже безпосередньо натякає на затрачених кльоків, врешті спішним крочком підкочується до дверей та гукає на коридор:

— Яне! Яне, мерщій! Яне, випросіть негайно цих панів із мого кабінету!

У дверях кабінету виростає чорною примарою кремезний пан возний. Всі знаки на небі та на землі показують, що авдієнцію треба вважати скінченою.

— Ач який він, хоч би і такий пан шпектор! — мелянхолійно завважав пан радний Околіт, коли вже делегація с. Закамарків злетіла стрімголов по сходах, отріпалась з порогу й опинилася на вулиці, біля саней. — Зразу то й делікатно заговорить, і попід бороду попестить, гей парубок дівчину, і всячину розкаже, про білих круків та інше, — а скажеш йому, необачно, щось наперек, так і спалахне, мов іскра!

Пан радний Зазуля сидів на санях, розтирав потовчене коліно і снував свої рефлексії на тему сьогоднішньої авдієнції:

— Е, що не кажіть, а таки зразу видно, що маєш до діла з вченим. Не казав возному — бери тото за обшивку та повикидай за двері, — тільки каже: Яне, випроси тих панів із мого кабінету. Інша річ, що такий простях, возний, розуміє? Пан йому каже виразно: випросіть, а той бере та скидає зі сходів!

— Гм!.. Та то байка, що зі сходів, — відповів на те пан солтис Кораба, але хто мені огулі, теперечки роз'яснить, що воно таке — "резигнація"? Та ж пан шпектор сказав мені: внеси письменну резигнацію на руки пана старости... А що воно за дивовижа — ніяк не розберу. Правда, я естем солтис і член "Кола позагородової шляхти", але метрику переписав недавно і не можу так швидко збагнути всіх службових секретів.

Члени делегації зосереджено призадумались над цим заплутаним питанням, а далі пан радний Гарасим Зазуля каже:

— Радили вам внести резигнацію?

— Резигнацію.

— На письмі?

— На письмі.

— На руки пана старости?

— На руки пана старости.

— Пане Миколаю! — зрадів пан радний Гарасим Зазуля, визначний власник расового бугая і машинової молотарки, — пане Миколаю, справа ясна, як сонце: пан шпектор особисто радив вам, щоб ви внесли скаргу на нашого управителя до рук пана старости! Ви ж пригадуєте собі Тимкові слова: "Не допоможе пан шпектор — резигнувати просто до пана старости!" Ото ж воно тепер і є: резигнація, це й мусить бути така скарга на письмі. Бо з панамі на писок взагалі не варто балакати. Пан собі жадає, щоб йому все стояло чорне на білому. Біжіть тепер борзо, пане Миколаю, на трафіку, купіть аркуш паперу і не гаючись — пишіть резигнацію!

На другий день доручено панові старості разом з іншими урядовими актами ще й таке письмо:

До Пана Повітового Старости в Б...

Низше підписаний, Миколай Кораба, яко солтис у с. Закамарках, вносить отсим на руки Пана Старости резигнацію з powodu, жи низше підписаний не може довше витримати з новим паном керовником. Новий керовник школи, пан Гніздович, це українець і вивротовець, ходить до читальні і бавиться в політику. А дня 12. II, ц. р. пан Гніздович замкнув по школі, гей бахурів, при 10 градусах морозу, пана Миколая Корабу, яко солтиса, і пана Герасима Кукулку, і пана Трохима Околота, яко радних і тримав їх так до дванастиї години полудня. Позаяк то є велика образа гонору самоуправної влади, низше підписаний просить усильно Пана Старосту, прийняти його резигнацію, а пана Гніздовича скинути з директора, відібрати йому посаду й огулі, грім'яльні, забрати з нашого села.

(Печатка, підпис).

...До тижня — пана солтиса Корабу, "на його власне бажання" звільнили з посади солтиса в селі Закамарках, а пан Роман Гніздович залишився надалі директором школи.